

המביא גם פרק ראשון גיטין

קסבר רב פפא כי אמר רב לא שנה מלוה לא שנה פקדון. ואל"ת ולרב פפא ורב גופיה אמאי לא אוקי מתני' במעמד שלשתן ואפי' אין זבורין וכי תימא משום דלא משמע ליה לישנא דמתני' במעמד שלשתן אס כן מהאי טעמא הוה ליה למימר דרב פפא לא אמר כרב זבד וי"ל א"ע ג' דמתני' לא משמע ליה לרב במעמד ג' מ"מ מדאסתא רב פפא לאפלוגי ארב זבד משמע שיש לו כח וטעם א' דשסו ענין לא מפרשא מילתא דרב ג' משום מעמד שלשתן: **ממאי** מדקתני תנו ולא קתני בתבו. ואל"ת הא דקתני תנו אשמעי' דאפי' הכי אין כופין את הירושאים לשחרר כרבי דפליגי בירושלמי אדרבנן ואמר דתנו לא הוה כשיחירו אלא ככתבו ואין כופין ג' וי"ל דמתני' לא אתא לאשמעינן דדין מזה לקיים דברי המת לא כופין דלוי גט לאסר אס ליה לא לאשמועי' דאין גט לאסר מיתה ועוד דמסתמא ר' כרנן ג' אמאי: **גופא** אמר רב הונא אמר רב ב' תנהו פלוני במעמד שלשתן קנה. * אוריג"ל וכן ר"ת דבמעמד ג' קנה בעל כרחו של ליה או של נפקד דאי לא קני אלא מרצונו למאן דאמר דוקא שפקדון קנה למה הולכו לתקן מעמד ג' יאמר לו זכי ואין נראה לומר דהולכו לתקן למקום שאין הפקדון צד הנפקד אלא צד אחרים דלא יועיל אס * אמר זכי ועוד אף כשאין הפקדון צד הנפקד יקנה באודימא כדאמר התם (ב"ב דף קמט.) אדהכי נפקא אודימא מצי אסור גירוא אלא נראה להס דאפי' בעל כרחו של נפקד קני ג' וכן גבי אסור גירוא דקאמר רבא היכי ליקנינהו רב מרי להני זוזי אי במעמד ג' לא אוליגא משמע דאס היה הולך היה קונה בע"כ ואין לומר א"כ אס היה הולך אס היה ממרצה לפי שהיה מתבייש בפני אסור לומר אין רצוני דאס כן בלא מעמד שלשתן הוה לי' למימר לא אוליגא שלא יאמר לו וכה כי מסתמא היה הפקדון צד רבא ג'

לא שנה זמלוה. ואע"ג דלהנאה ניתנה ענין הלכך לא בעינן זבורין אי במעמד שלשתן קמיירי מתני': **טעמא דמת.** הוה דלא יתנו דאין גט לאחר מיתה: הא מהיים נוסחין. ולא כריך תו לאימלוכי ציה: **וטעמא דאמר סנו.** כלומר והא דדייקין הא מהיים נוסחין טעמא דאמר משעיקרא תנו כדקתני תנו גט לאשתי: **הא לא אמר סנו.** אלא כתבו לא הוה תלי תנא דמתני' טעמא דלא יתנו משום מיתה דאפילו מהיים נמי אין נוסחין עד לתימא תנו מדלא קתני האומר כתבו גט (זה) לאשתי ומת לא יתנו לאחר מיתה ש"מ דאי אמר הכי אפילו מהיים נמי לא יבדינן ואי שכיבז מרע א"ע ג' דלא אמר תנו אלא כתבו יבדינן כרבי שמעון שזרי: **היולא בקולה.** ליהרג: **ואמר קסו גט לאשתי.** כדי שלא תוקק ליבס: **הרי אלו יאמרו עד לתימא** דמתוך שהוא צהול על נפשו לא גמר להמליטה ומייהו כתבו ותנו הוה דעמיה: **המפרש.** ציס: **היולא כשיירא.** למדבר: **אף המסוכן.** שכיב מרע: במילתיה דשמואל גרסי' **מלוה לי ביד:** מאי **טעמא.** זמלוה קנה הא ליתא צעינא דלקנייה: **נעשה כאומר לו.** ליה למלוה: **נעשה מתן מעמד** דהלוואה: **משעבדנא.** מהשתתא לכל מאן דאמי מממתן הלכך כי א"ל תנהו פלוני אגלאי מילתא דמשעת מתן מעמד אשתעבד ליה: **הקנה.** מלוה זו: **לגולדיס.** שה המקבל נולד לאחר אותה הלוואה: **הכי נמי דלא קנו.** דכיון דטעמא משום שעבדא דקביל עליה ליה נשעת הלוואה לאשתעבדוי להאי דאמי מממתיה הוה ואייהו לא הוה בעולם דהיא שעתא לא קני: **ואפי' ל' מאיר דאמר אדם מקנה דבר שלא בא לעולם.** כגון מוכר בההיא

גלוין הש"ס

גמ' אבר רבא מסתברא. כעין זה כמותו דף קט ע"ב צ"ב דף ק"ו ע"א צ"ב דף ט"ז ע"ב סנהדרין דף ע"ב ע"א: **תוס' ד"ה גופא** ובר' אוריג"ל ובר' ע' צ"ב ד' פה ע"א מ"ה ה"ג:

מוסף רש"י

היוצא בקולו. ליהרג למלוה (לקטו סה) שמתני' מיתה למלוה (חולין עה) ואמר כתבו. א"ע"פ שלא אמר תנו (לקטו סה) הרי אלו יאמרו ויתנו. דלממת טרדמו שהוא צהול על נפשו לא הספיק לגמור דכיו ומעיקרא למתנו ותנו נתיבן (תבובות ה) אף על גב דלא אמר תנו, דעמיה שימנו לא ועשאו שנתים אף לגרס, אלא שהיה צהול על נפשו (חולין עה) דמסתמא גלי דעמיה דמלמא כמתו דלש נתיבן קאמר משום היולא ליהרג, דלא ניחא ליה דמיטיל קמי יבס (מנחות ל) אף המפרש. מן הישוב לים (חולין עה). אף המסוכן. מלה (לקטו סה) מתוך חלו (חולין עה) הנוסח. דלמתיין לא אמר כתבו אלא ליתא, הוילי ומסוכן הוא לא נתיבין לתקן כה (תבובות ה) שדעמו שכתבו ויתנו ולפטור את אשמו מן היבוס נתיבין (רשב"ם ב"ב קמז.) דאפילו לר"מ דאמר אדם מקנה דבר שלא בעולם. דמתן האומר לאשה הכי את מקודשת לי לאחר שמתני' לאחר שמתני' ר"מ אומר מקודשת (רשב"ם ב"ב קמז) ועי' קדושין טו. הני מיילי לדבר שישנו בעולם. נשעת קנין. אלא שעדיין לא הגיע זמנו לקנות, דקתני הכי את מקודשת לאחר שמתני' לאחר שמתני' כו', האשה הנקנית לו הכי היא בעולם, אלא שעדיין לא נתגייסה ולא הגיע זמנה לקנות, אבל עדיין אינו בעולם ולא קני מדי (ב"ב סח).

מוסף תוספות

א. דאפי' רב זבדו דט"ל דלישנא דמתני' משמע שפיר במעמד שלשתן. מוס' ה"ל"ט. ב. דמוקי מתני' בבבירין. מוס' ה"ל"ט. ג. את הירושין לשחרר משום מצוה לקיים דברי המת. מוס' ה"ל"ט. ד. מתני' מוס' ה"ל"ט. ה. דירושלמי דאומר תנו כאומר שחררו דמי. מוס' ה"ל"ט. ו. ואמר רבי המוכר את הספינה ברשות הלה המפורשים אצלו כיון שקבל עליו קנה לוקח. מוס' ה"ל"ט. ז. [ד]משום מילתא דלא שכירא כזה לא היו מתקנין מעמד שלשתן דהוי כהלכתא בלא טעמא. מוס' ה"ל"ט. ח. כיון שיוכל כל אחד להסתפק בשלו ולמכרו וליתנו כרצונו. רש"י. ט. דהויל תריסר אצלו כיון שקבל עליו קנה אלפי זוזי בי רבא. מוס' ה"ל"ט. י. שהרי רבא לא היה מתרצה שיקנם רב מאיר. מוס' ה"ל"ט. יא. הא דקאמר רבא לא אוליגא משום. מוס' ה"ל"ט. יב. א"י אס היה אומר לו וכה היה אומר לו איני רוצה. מוס' ה"ל"ט. יג. התקדשי לי. מוס' ה"ל"ט. יד. ר' מאיר אומר מקודשת ותכ"א אינה מקודשת, ומפרש התם. פלוגתיהויה בברייתא במלוה ע"פ ובמלוה בשטר, במלוה. שיעות קדמוס. יט. דאמר המוכר שט"ח לחבירו וחזר ומחלו, מחלו. מוס' ה"ל"ט. יט. דכיון דהוי שלשתן במעמד אחד נסתלק שעבוד המלוה מעל הלוה, ואפי' שיעבוד הגוף שהיה הלוה משתעבד למלוה פקע, ומאשתעבד גופו לשני, ולא נשאר לראשון שום זכות בו, הלכך אין מכירתו כלום, אבל מוכר שט"ח שלא בפני הלוה, ושיעבודו שיש למלוה על גופו של לוח און נתפס בו להקנות אותו שיעבוד ללוקח, הלכך נשאר זכות למלוה בו, ומחילתו מחילה בו, ח"ט. י. האשה והעבד פגיעתן רפה. פי ה"ן. י"ז. פטורין וכו' משום דלית לה לשלומי. פי ה"ן. י"ט ותתן לי' להנאה דחבלה ליה. פי ה"ן. כ. [נ]חבנה לכתובת. כטובת הנאה מניין ועד תשרי ואילו הבעל ומפיק הברא ואחי לכתובת לקוחות שלא כד"ן. פי ה"ן. כא. ומתוך שיכולה למחול מהמניין לה דשברו זה מדי הבעל נפל, ולא משום מנו אלא כלומר בכלל הבריה שהיא אומרת החזירו לו השובר וכו' ש מחילה. רש"י. כב. דמנה לי בידך קאמר, אבל היכא דלית לי' גביה כלום, לא, וגבי כתובה כמאן דלית לי' גביה כלום דמי דרלמא לא מגרש לה ותמות בחייו. רמב"ם צ"ב קמז. ד"ה מנה. כג. ושובר לא מעלה ולא מוריד. שיעות קדמוס. כד. שתיקה. בהא כהודאה דמאי. רש"י. כה. שילא פרע הכתובה. שיעות קדמוס. כה. שאם היה אמת שיהא שובר בידו לא היה מחייב את עצמו ליתן הכתובה ללוקח. שיעות קדמוס. כז. בידה מחמת טענת שובר. רש"י. כז. דכיון דהלכתא בלא טעמא היא הוה דלא לויסי' עלה. מוס' ה"ל"ט. והוסיף ר"י לבאר דג' חלוקים יש בדבר. ח"ט. במעמד שלשתן. ח"ט. וחייב הנפקד להחזיר למפקד. מוס' ה"ל"ט. ז. שלא יפרע לו, לפי שבדיניהם הוא חייב ליתן לו מכיון שאמר לו ליתן, או ודאי יתן לגוי ופטור מן המפקד. מוס' ה"ל"ט. דאיהו הוא דאפסיד אנפשיה כי ידע שיצטרך הנפקד לתת לעובר כוכבים. ח"ט. ועי' עוד טעם נמרסי. לא. והנפקד והמקבל מתנה ישראל. מוס' ה"ל"ט. זב. ישראל, ויכול להוציאו מן הנפקד בב"ד. מוס' ה"ל"ט. ואפי' אם זכיה מטעם שליחות אחרת ואין שליחות לעובר כוכבים, מי"מ נימא ק"ו. מרסי. זג. לדברין. מוס' ה"ל"ט. זד. ובמעמד שלשתן משמע כל מי שישנו עתה בעולם, א"ע"פ שלא היה בעולם בשעת מתן מעמד. מוס' ה"ל"ט. לה. המוכר לעובר לק קנה, דלא חשיב עובר כבא לעולם, אפי"ה אמר. מוס' ה"ל"ט. לו. דאדם מקנה לדבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט. לו. שהאשה מקנה עצמה לבעל קודם שתתגרר ושתשחררה היינו דבר שלא בא לעולם קודם שנעשית ישראלית ועדיין לא שייכי בה קדושין. מוס' ה"ל"ט. נ. א"ע"פ שלא באו לעולם כלל. מוס' ה"ל"ט. נא. (ד)לענין דבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט.

מוסף קדמוס

היה מחייב את עצמו ליתן הכתובה ללוקח. שיעות קדמוס. כז. בידה מחמת טענת שובר. רש"י. כז. דכיון דהלכתא בלא טעמא היא הוה דלא לויסי' עלה. מוס' ה"ל"ט. והוסיף ר"י לבאר דג' חלוקים יש בדבר. ח"ט. במעמד שלשתן. ח"ט. וחייב הנפקד להחזיר למפקד. מוס' ה"ל"ט. ז. שלא יפרע לו, לפי שבדיניהם הוא חייב ליתן לו מכיון שאמר לו ליתן, או ודאי יתן לגוי ופטור מן המפקד. מוס' ה"ל"ט. דאיהו הוא דאפסיד אנפשיה כי ידע שיצטרך הנפקד לתת לעובר כוכבים. ח"ט. ועי' עוד טעם נמרסי. לא. והנפקד והמקבל מתנה ישראל. מוס' ה"ל"ט. זב. ישראל, ויכול להוציאו מן הנפקד בב"ד. מוס' ה"ל"ט. ואפי' אם זכיה מטעם שליחות אחרת ואין שליחות לעובר כוכבים, מי"מ נימא ק"ו. מרסי. זג. לדברין. מוס' ה"ל"ט. זד. ובמעמד שלשתן משמע כל מי שישנו עתה בעולם, א"ע"פ שלא היה בעולם בשעת מתן מעמד. מוס' ה"ל"ט. לה. המוכר לעובר לק קנה, דלא חשיב עובר כבא לעולם, אפי"ה אמר. מוס' ה"ל"ט. לו. דאדם מקנה לדבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט. לו. שהאשה מקנה עצמה לבעל קודם שתתגרר ושתשחררה היינו דבר שלא בא לעולם קודם שנעשית ישראלית ועדיין לא שייכי בה קדושין. מוס' ה"ל"ט. נ. א"ע"פ שלא באו לעולם כלל. מוס' ה"ל"ט. נא. (ד)לענין דבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט.

מוסף רמב"ם

היה מחייב את עצמו ליתן הכתובה ללוקח. שיעות קדמוס. כז. בידה מחמת טענת שובר. רש"י. כז. דכיון דהלכתא בלא טעמא היא הוה דלא לויסי' עלה. מוס' ה"ל"ט. והוסיף ר"י לבאר דג' חלוקים יש בדבר. ח"ט. במעמד שלשתן. ח"ט. וחייב הנפקד להחזיר למפקד. מוס' ה"ל"ט. ז. שלא יפרע לו, לפי שבדיניהם הוא חייב ליתן לו מכיון שאמר לו ליתן, או ודאי יתן לגוי ופטור מן המפקד. מוס' ה"ל"ט. דאיהו הוא דאפסיד אנפשיה כי ידע שיצטרך הנפקד לתת לעובר כוכבים. ח"ט. ועי' עוד טעם נמרסי. לא. והנפקד והמקבל מתנה ישראל. מוס' ה"ל"ט. זב. ישראל, ויכול להוציאו מן הנפקד בב"ד. מוס' ה"ל"ט. ואפי' אם זכיה מטעם שליחות אחרת ואין שליחות לעובר כוכבים, מי"מ נימא ק"ו. מרסי. זג. לדברין. מוס' ה"ל"ט. זד. ובמעמד שלשתן משמע כל מי שישנו עתה בעולם, א"ע"פ שלא היה בעולם בשעת מתן מעמד. מוס' ה"ל"ט. לה. המוכר לעובר לק קנה, דלא חשיב עובר כבא לעולם, אפי"ה אמר. מוס' ה"ל"ט. לו. דאדם מקנה לדבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט. לו. שהאשה מקנה עצמה לבעל קודם שתתגרר ושתשחררה היינו דבר שלא בא לעולם קודם שנעשית ישראלית ועדיין לא שייכי בה קדושין. מוס' ה"ל"ט. נ. א"ע"פ שלא באו לעולם כלל. מוס' ה"ל"ט. נא. (ד)לענין דבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט.

מוסף רמב"ם

היה מחייב את עצמו ליתן הכתובה ללוקח. שיעות קדמוס. כז. בידה מחמת טענת שובר. רש"י. כז. דכיון דהלכתא בלא טעמא היא הוה דלא לויסי' עלה. מוס' ה"ל"ט. והוסיף ר"י לבאר דג' חלוקים יש בדבר. ח"ט. במעמד שלשתן. ח"ט. וחייב הנפקד להחזיר למפקד. מוס' ה"ל"ט. ז. שלא יפרע לו, לפי שבדיניהם הוא חייב ליתן לו מכיון שאמר לו ליתן, או ודאי יתן לגוי ופטור מן המפקד. מוס' ה"ל"ט. דאיהו הוא דאפסיד אנפשיה כי ידע שיצטרך הנפקד לתת לעובר כוכבים. ח"ט. ועי' עוד טעם נמרסי. לא. והנפקד והמקבל מתנה ישראל. מוס' ה"ל"ט. זב. ישראל, ויכול להוציאו מן הנפקד בב"ד. מוס' ה"ל"ט. ואפי' אם זכיה מטעם שליחות אחרת ואין שליחות לעובר כוכבים, מי"מ נימא ק"ו. מרסי. זג. לדברין. מוס' ה"ל"ט. זד. ובמעמד שלשתן משמע כל מי שישנו עתה בעולם, א"ע"פ שלא היה בעולם בשעת מתן מעמד. מוס' ה"ל"ט. לה. המוכר לעובר לק קנה, דלא חשיב עובר כבא לעולם, אפי"ה אמר. מוס' ה"ל"ט. לו. דאדם מקנה לדבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט. לו. שהאשה מקנה עצמה לבעל קודם שתתגרר ושתשחררה היינו דבר שלא בא לעולם קודם שנעשית ישראלית ועדיין לא שייכי בה קדושין. מוס' ה"ל"ט. נ. א"ע"פ שלא באו לעולם כלל. מוס' ה"ל"ט. נא. (ד)לענין דבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט.

מוסף רמב"ם

היה מחייב את עצמו ליתן הכתובה ללוקח. שיעות קדמוס. כז. בידה מחמת טענת שובר. רש"י. כז. דכיון דהלכתא בלא טעמא היא הוה דלא לויסי' עלה. מוס' ה"ל"ט. והוסיף ר"י לבאר דג' חלוקים יש בדבר. ח"ט. במעמד שלשתן. ח"ט. וחייב הנפקד להחזיר למפקד. מוס' ה"ל"ט. ז. שלא יפרע לו, לפי שבדיניהם הוא חייב ליתן לו מכיון שאמר לו ליתן, או ודאי יתן לגוי ופטור מן המפקד. מוס' ה"ל"ט. דאיהו הוא דאפסיד אנפשיה כי ידע שיצטרך הנפקד לתת לעובר כוכבים. ח"ט. ועי' עוד טעם נמרסי. לא. והנפקד והמקבל מתנה ישראל. מוס' ה"ל"ט. זב. ישראל, ויכול להוציאו מן הנפקד בב"ד. מוס' ה"ל"ט. ואפי' אם זכיה מטעם שליחות אחרת ואין שליחות לעובר כוכבים, מי"מ נימא ק"ו. מרסי. זג. לדברין. מוס' ה"ל"ט. זד. ובמעמד שלשתן משמע כל מי שישנו עתה בעולם, א"ע"פ שלא היה בעולם בשעת מתן מעמד. מוס' ה"ל"ט. לה. המוכר לעובר לק קנה, דלא חשיב עובר כבא לעולם, אפי"ה אמר. מוס' ה"ל"ט. לו. דאדם מקנה לדבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט. לו. שהאשה מקנה עצמה לבעל קודם שתתגרר ושתשחררה היינו דבר שלא בא לעולם קודם שנעשית ישראלית ועדיין לא שייכי בה קדושין. מוס' ה"ל"ט. נ. א"ע"פ שלא באו לעולם כלל. מוס' ה"ל"ט. נא. (ד)לענין דבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט.

מוסף רמב"ם

היה מחייב את עצמו ליתן הכתובה ללוקח. שיעות קדמוס. כז. בידה מחמת טענת שובר. רש"י. כז. דכיון דהלכתא בלא טעמא היא הוה דלא לויסי' עלה. מוס' ה"ל"ט. והוסיף ר"י לבאר דג' חלוקים יש בדבר. ח"ט. במעמד שלשתן. ח"ט. וחייב הנפקד להחזיר למפקד. מוס' ה"ל"ט. ז. שלא יפרע לו, לפי שבדיניהם הוא חייב ליתן לו מכיון שאמר לו ליתן, או ודאי יתן לגוי ופטור מן המפקד. מוס' ה"ל"ט. דאיהו הוא דאפסיד אנפשיה כי ידע שיצטרך הנפקד לתת לעובר כוכבים. ח"ט. ועי' עוד טעם נמרסי. לא. והנפקד והמקבל מתנה ישראל. מוס' ה"ל"ט. זב. ישראל, ויכול להוציאו מן הנפקד בב"ד. מוס' ה"ל"ט. ואפי' אם זכיה מטעם שליחות אחרת ואין שליחות לעובר כוכבים, מי"מ נימא ק"ו. מרסי. זג. לדברין. מוס' ה"ל"ט. זד. ובמעמד שלשתן משמע כל מי שישנו עתה בעולם, א"ע"פ שלא היה בעולם בשעת מתן מעמד. מוס' ה"ל"ט. לה. המוכר לעובר לק קנה, דלא חשיב עובר כבא לעולם, אפי"ה אמר. מוס' ה"ל"ט. לו. דאדם מקנה לדבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט. לו. שהאשה מקנה עצמה לבעל קודם שתתגרר ושתשחררה היינו דבר שלא בא לעולם קודם שנעשית ישראלית ועדיין לא שייכי בה קדושין. מוס' ה"ל"ט. נ. א"ע"פ שלא באו לעולם כלל. מוס' ה"ל"ט. נא. (ד)לענין דבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט.

מוסף רמב"ם

היה מחייב את עצמו ליתן הכתובה ללוקח. שיעות קדמוס. כז. בידה מחמת טענת שובר. רש"י. כז. דכיון דהלכתא בלא טעמא היא הוה דלא לויסי' עלה. מוס' ה"ל"ט. והוסיף ר"י לבאר דג' חלוקים יש בדבר. ח"ט. במעמד שלשתן. ח"ט. וחייב הנפקד להחזיר למפקד. מוס' ה"ל"ט. ז. שלא יפרע לו, לפי שבדיניהם הוא חייב ליתן לו מכיון שאמר לו ליתן, או ודאי יתן לגוי ופטור מן המפקד. מוס' ה"ל"ט. דאיהו הוא דאפסיד אנפשיה כי ידע שיצטרך הנפקד לתת לעובר כוכבים. ח"ט. ועי' עוד טעם נמרסי. לא. והנפקד והמקבל מתנה ישראל. מוס' ה"ל"ט. זב. ישראל, ויכול להוציאו מן הנפקד בב"ד. מוס' ה"ל"ט. ואפי' אם זכיה מטעם שליחות אחרת ואין שליחות לעובר כוכבים, מי"מ נימא ק"ו. מרסי. זג. לדברין. מוס' ה"ל"ט. זד. ובמעמד שלשתן משמע כל מי שישנו עתה בעולם, א"ע"פ שלא היה בעולם בשעת מתן מעמד. מוס' ה"ל"ט. לה. המוכר לעובר לק קנה, דלא חשיב עובר כבא לעולם, אפי"ה אמר. מוס' ה"ל"ט. לו. דאדם מקנה לדבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט. לו. שהאשה מקנה עצמה לבעל קודם שתתגרר ושתשחררה היינו דבר שלא בא לעולם קודם שנעשית ישראלית ועדיין לא שייכי בה קדושין. מוס' ה"ל"ט. נ. א"ע"פ שלא באו לעולם כלל. מוס' ה"ל"ט. נא. (ד)לענין דבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט.

מוסף רמב"ם

היה מחייב את עצמו ליתן הכתובה ללוקח. שיעות קדמוס. כז. בידה מחמת טענת שובר. רש"י. כז. דכיון דהלכתא בלא טעמא היא הוה דלא לויסי' עלה. מוס' ה"ל"ט. והוסיף ר"י לבאר דג' חלוקים יש בדבר. ח"ט. במעמד שלשתן. ח"ט. וחייב הנפקד להחזיר למפקד. מוס' ה"ל"ט. ז. שלא יפרע לו, לפי שבדיניהם הוא חייב ליתן לו מכיון שאמר לו ליתן, או ודאי יתן לגוי ופטור מן המפקד. מוס' ה"ל"ט. דאיהו הוא דאפסיד אנפשיה כי ידע שיצטרך הנפקד לתת לעובר כוכבים. ח"ט. ועי' עוד טעם נמרסי. לא. והנפקד והמקבל מתנה ישראל. מוס' ה"ל"ט. זב. ישראל, ויכול להוציאו מן הנפקד בב"ד. מוס' ה"ל"ט. ואפי' אם זכיה מטעם שליחות אחרת ואין שליחות לעובר כוכבים, מי"מ נימא ק"ו. מרסי. זג. לדברין. מוס' ה"ל"ט. זד. ובמעמד שלשתן משמע כל מי שישנו עתה בעולם, א"ע"פ שלא היה בעולם בשעת מתן מעמד. מוס' ה"ל"ט. לה. המוכר לעובר לק קנה, דלא חשיב עובר כבא לעולם, אפי"ה אמר. מוס' ה"ל"ט. לו. דאדם מקנה לדבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט. לו. שהאשה מקנה עצמה לבעל קודם שתתגרר ושתשחררה היינו דבר שלא בא לעולם קודם שנעשית ישראלית ועדיין לא שייכי בה קדושין. מוס' ה"ל"ט. נ. א"ע"פ שלא באו לעולם כלל. מוס' ה"ל"ט. נא. (ד)לענין דבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט.

היה מחייב את עצמו ליתן הכתובה ללוקח. שיעות קדמוס. כז. בידה מחמת טענת שובר. רש"י. כז. דכיון דהלכתא בלא טעמא היא הוה דלא לויסי' עלה. מוס' ה"ל"ט. והוסיף ר"י לבאר דג' חלוקים יש בדבר. ח"ט. במעמד שלשתן. ח"ט. וחייב הנפקד להחזיר למפקד. מוס' ה"ל"ט. ז. שלא יפרע לו, לפי שבדיניהם הוא חייב ליתן לו מכיון שאמר לו ליתן, או ודאי יתן לגוי ופטור מן המפקד. מוס' ה"ל"ט. דאיהו הוא דאפסיד אנפשיה כי ידע שיצטרך הנפקד לתת לעובר כוכבים. ח"ט. ועי' עוד טעם נמרסי. לא. והנפקד והמקבל מתנה ישראל. מוס' ה"ל"ט. זב. ישראל, ויכול להוציאו מן הנפקד בב"ד. מוס' ה"ל"ט. ואפי' אם זכיה מטעם שליחות אחרת ואין שליחות לעובר כוכבים, מי"מ נימא ק"ו. מרסי. זג. לדברין. מוס' ה"ל"ט. זד. ובמעמד שלשתן משמע כל מי שישנו עתה בעולם, א"ע"פ שלא היה בעולם בשעת מתן מעמד. מוס' ה"ל"ט. לה. המוכר לעובר לק קנה, דלא חשיב עובר כבא לעולם, אפי"ה אמר. מוס' ה"ל"ט. לו. דאדם מקנה לדבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט. לו. שהאשה מקנה עצמה לבעל קודם שתתגרר ושתשחררה היינו דבר שלא בא לעולם קודם שנעשית ישראלית ועדיין לא שייכי בה קדושין. מוס' ה"ל"ט. נ. א"ע"פ שלא באו לעולם כלל. מוס' ה"ל"ט. נא. (ד)לענין דבר שלא בא לעולם. מוס' ה"ל"ט.